

အောင်လေး(အညတရ)

ဆရာအောင်

နှင့်

နတ်တေဇာနင်းသိုက်

ဆရာအောင်နှင့် နတ်တေဏနဂါးသိုက်

သမင်ကုန်းရွာလေးက ဒီနေ့ အတော်လေး စည်ကားနေတယ်။
ရွာသူရွာသားများကလည်း ပြုံးရွှင်ပြီး ရွာဦးကျောင်းဘက်ကို ဦးတည်သွား
နေကြတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ထွန်းကိုဆိုတဲ့ လူငယ်လေး တစ်ယောက်လည်း
အပါအဝင်ပေါ့ ထွန်းကိုက မိဘမဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားတာကြောင့် ရွာသူကြီးက ခေါ်
ယူကျွေးမွေးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အခုလည်း ရွာဦးကျောင်းမှဘုရားပွဲကို သူကြီးဖြစ်သူနဲ့အတူ တက်တက်
ကြွကြွနဲ့ လိုက်လာခဲ့တယ်။

"ထွန်းကို"

သူကြီးရဲ့ခေါ်သံကြောင့် ထွန်းကို အတွေးစများကိုဖြတ်၍ သူကြီးဘက်ကို
လှည့်လိုက်တယ်။

"ဗျာ အဘ ကျွန်တော့်ကို ဘာများခိုင်းမလို့လဲ"

"ဒီလိုကွ ရွာဦးကျောင်းက ဘုရားပွဲမှာ နဂါးသိုက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလည်း
ပင့်ဖိတ်ရမှာ အဲဒီတော့ သိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အုန်းသီး၊
ငှက်ပျောသီးနဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေကို သေချာ စောင့်ကြည့်ထား ရွာက
ကလေးတွေက လက်ဆော့တာ မင်းလည်းအသိပဲ"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့ အဘ ကျွန်တော် ကြည့်ထားပါ့မယ်"

ထွန်းကိုလည်း သူကြီးဖြစ်သူရဲ့ တာဝန်ပေးချင်းကိုခံရ၍ နောက်ပွဲများ

ပြင်ဆင်ထားတဲ့ နေရာကနေ မထဘဲ တစ်ထိုင်တည်း စောင့်နေတယ်။ သူကြီးဖြစ်သူကတော့ ရွာသူရွာသားများကို ဩဝါဒပေးတယ်။ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကလည်း ပဋ္ဌာန်း ပရိတ်တရားများနာကာ ဘုရားပွဲကို စတင်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ မပျော်နိုင်သူက ထွန်းကိုပေါ့ ပွဲများကို စောင့်ကြည့် နေရတာကြောင့် ထိုင်ရာကမထဘဲ နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ထွန်းကိုလည်း ဘေးဘီဝဲယာကို မျက်လုံး ကစားလိုက်တော့ ပွဲများဘေးနားက နဂါးသိုက်နန်းရှင်မ ရုပ်တုဆီ အကြည့်ရောက်သွားတယ်။ နဂါးသိုက်နန်းရှင်မရုပ်တုက သူ့ကို မျက်လုံးပေကလတ်ဖြင့် ကြည့်ကာ...

"မောင်တော်"

"ဟင်"

ရုတ်တရက် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ထွန်းကို အာမေဍိတ် အသံများ ထွက်ပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထကာ ဆံပင်မွေးတွေ ထောင်တက်လာတယ်။ သိုက်နန်းရှင်ရုပ်တုက အသက်ဝင်လာပြီး လူတစ်ယောက်လို လှုပ်ရှားလာတယ်။

"သ... သရဲ... သရဲ... ဗျို့"

ထွန်းကို ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ အားကုန်အော်ဟစ်ကာ ဘုရားပွဲကို လာတဲ့လူအုပ်ကြီးဆီ ထွက်ပြေးလေတယ်။

လူတွေကလည်း ထွန်းကို ဘာဖြစ်တာလဲလို့မေးတော့ ထွန်းကိုလည်း ဘာမှမဖြေနိုင်ပဲ သတိလစ်သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ထွန်းကိုရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဘုရားပြုလာတဲ့ လူတွေ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ကာ ထွန်းကိုသတိရအောင် လုပ်ပေးကြတယ်။

ထွန်းကိုသတိရလာလို့ မေးကြည့်တော့ နဂါးလို့ပဲပြောနေတယ် ကျန်တာ ဘာမှမေးလို့မရဘူး။

လူကလည်း အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်။ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်လည်း ထွန်းကိုရဲ့အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဘုရားပွဲကို ရပ်နားလိုက် တယ်။

ဘုရားပွဲကို ရပ်နားလိုက်တယ်ဆိုပေမဲ့ ထွန်းကိုကတော့ မနားပေ တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောနေတယ်။

ကလိုက်၊ ခုန်လိုက်နဲ့ အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်။ သူကြီးက လည်း ထွန်းကိုက သာမန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတော့ ရွာသူရွာသားများနှင့် တိုင်ပင်ကာ ပယောဂဆရာ ရှာပါတော့တယ်။

ရွာသူရွာသားတွေခေါ်လာတဲ့ ပယောဂဆရာတွေကလည်း ဆရာ အတုအယောင်တွေ ဖြစ်တာကြောင့် ပယောဂကိုမကုနိုင်ပဲ ကိုယ့်အသက်ကို ပင် မနည်းလုပြေးရတယ်။ ထွန်းကိုကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုဆိုး လာတယ်။ သူ့ကို အပေါ်ထပ်မှာ သက်သက်ထားရတဲ့ အထိတောင် ကြမ်းတမ်းလာတယ် ထမင်းလာပို့တဲ့လူတွေကိုလည်း ရိုက်လွှတ်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဘယ်လိုမှမနိုင်တဲ့အဆုံး ထွန်းကိုမှာ ကပ်နေတဲ့ပယောဂကို ပျောက်အောင် ကုပေးမယ့်ဆရာကို စောင့်မျှော်နေရတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ အသက်၆၀အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်က သူကြီးတို့အိမ်ထဲကို ဝင်လာ တယ်။

"ဗျို့ သူကြီး သူကြီးရှိလား"

အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြောင့် အိမ်နောက်ဖေးမှာ ထမင်းချက်နေတဲ့ သူကြီး အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာတယ်။

"ကျွန်တော် သူကြီးပါ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ"

"ကျွန်တော် ဆေးဆရာ တစ်ယောက်ပါ ဒီအိမ်မှာ လူနာရှိတယ်ဆိုလို့ လာကြည့်တာပါ"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကြွပါဆရာ"

သူကြီးလည်း ဆေးဆရာကြီးကို အိမ်အတွင်းသို့ ပင့်ဖိတ်လိုက်ပြီး လူနာရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ဆေးဆရာကြီးကလည်း ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ.....

"အင်း အဲဒါတွေ ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ ပယောဂကို ကျွန်တော် တတ်သလောက် ကုပေးပါ့မယ် တစ်ခုတော့ မှတ်ထားပေးပါ ကျွန်တော်က အခကြေးငွေမယူတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ပါ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး ဒီလူငယ်လေးက ကျွန်တော့်သားအရင်းနဲ့ မခြားပါဘူး သူ့ကို တတ်နိုင်သလောက် ကုသပေးပါ"

"ကောင်းပါပြီ"

ဆရာကြီးကလည်း အဲဒီလိုပြောပြီး လူနာရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတယ်။ ရွာသူရွာသားများကလည်း ပယောဂကုမည်ဆိုသောကြောင့် လာကြည့်ကြတာ သူကြီးရဲ့ခြံမှာလူတွေ ပြည့်သွားတယ်။ ဆရာကြီးက လူနာရှိရာ အပေါ်ထပ်ကိုရောက်လို့ လူနာကို ကြည့်လိုက်တော့ လူနာက သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေတယ်။

ဆရာကြီးက လူနာကို ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြီးလိုက်ပြီး ဘုရားရှိခိုး အမျှဝေလိုက်တယ်။ ထို့နောက် လူနာဘက်ကို လှည့်ကာ....

"ကဲ ဝင်ပူးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပါလဲ ဘာလို့ ဒီကကောင်လေးကို နှောင့်ယှက်နေတာလဲ..."

"နင်မေးတိုင်း ဖြေရအောင် နင်က ဘာကောင်မို့လို့လဲ မသေချင်ရင် လာ ရာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန် ငါ လူမသတ်ချင်ဘူး"

"ဟာ"

"ဟင်"

ထွန်းကိုရဲ့အသံက ရုတ်တရက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အသံပြောင်း သွားတော့ သူကြီးအပါအဝင် လူအုပ်ကြီးက ဟာကနဲ ဟင်ကနဲ ဖြစ်သွား တယ်။

"ကဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောလို့မရတော့ လုပ်သင့်တာတော့ လုပ်ရ မှာပေါ့ ဟဲ့ ကြိမ်ပိုင်ကြိမ်နဲ့ရိုက်စမ်း ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးရိုက်"

ဆရာကြီးရဲ့အမိန့်သံ အဆုံးမှာတော့ ဝင်ပူးနေတဲ့လူက လူးလိမ့်နေတယ်။

"ဟဲ့ မပြောသေးဘူးလား လှုံပိုင်လှုံနဲ့ထိုးစမ်း မသေစေနဲ့"

"ငါနာတယ် ငါနာတယ် နင့်လူတွေကို ရပ်ခိုင်းလိုက်တော့ ငါပြောမယ် ငါ့ ကို သခင်မလုပ်ခိုင်းတာ"

"ဘယ်က သခင်မလဲ"

"နဂါးသိုက်နန်းရှင်"

"ဘာလို့ အခုလို လုပ်ခိုင်းတာလဲ"

"ငါ့မှာ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး ငါ နင်မေးတာဖြေပြီးပြီ ငါထွက်တော့မယ်"

"အေး ကောင်းပြီ နောက်တစ်ခါ လူနာ ဒုက္ခထပ်မပေးနဲ့ ဒုက္ခပေးရင် ဒီ ထက်နာမယ်"

"နင်ငါ့ကိုပဲ အမိန့်ပေးလို့ရမယ် သခင်မကိုတော့ နင်အမိန့်ပေးလို့မရဘူး ဟင်း ...ဟင်း..."

ဝင်ပူးနေတဲ့လူက ဆရာကြီးကို ခန့်သလိုပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။ ဝင်ပူး
နေတဲ့လူ ထွက်သွားတော့ လူနာလည်း မြေပြင်ပေါ်ကို အရပ်ကြိုးပျက်
လဲကျသွားတယ်။ ဆရာကြီးလည်း လူနာကို ရေမန်းနဲ့တောက်လိုက်တယ်။
လူနာသတိရလာတော့ ဆရာကြီးက သူကြီးဘက်ကို လှည့်ကာ...

"သူကြီး နက်ဖြန်ကျရင် လူငယ်ဆရာတစ်ယောက် လာလိမ့်မယ် နဂါး
သိုက်နန်းရှင်ကိုတော့ ကျွန်တော်မနိုင်ဘူး အဲဒီဆရာလေးကပဲနိုင်မယ်"

ဆရာကြီးက အဲဒီလိုပြောပြီး သူကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ လာလမ်းအတိုင်း
လှည့်ပြန်သွားတယ်။ သူကြီးနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကတော့ အဲဒီဆရာလေး
လာမယ့် နက်ဖြန်ကို စောင့်မျှော်နေလေတယ်။

မနက်ခင်း ရောင်နီများသမ်းနေပြီး သူရိန်နေမင်းကြီးကလည်း ထွန်းလင်း
တောက်ပလျက် မနက်ခင်းရဲ့အလှတရားကို ပုံဖော်နေတယ်။ ထိုအချိန်မှာ
တော့ ဆရာအောင်တစ်ယောက်က ရွာလမ်းလေးအတိုင်း လမ်းလျှောက်
လာတယ် လမ်းလျှောက်လာတဲ့ ဆရာအောင်က ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ပြီး
မျက်စိကို မှိတ်ကာ တစ်ခုခုကို အာရုံခံနေတယ်။
